

OF ONDERGANG. De helderziende sociale-ficistische lei-er Edmond Picard schreef eens: « België is verplicht in- en uit te voeren. » Dit is een levenskweste, een klemmen- en de noodzakelijkheid, zoo hard als staal of ijzer ».

Inde daad, bedenkt ons dat men ELKEN DAG VAN HET JAAR, DOOREENGENOMEN VOOR ZES MILLIOEN granen en meel in den vreemde moet aankopen. En daaraan zijn er zooveel grondstoffen voor de n-ijverheid in te voeren ! Waarmede zal men betalen ? Al het geld dat zich in ons land bevindt, zou spoedig verbruikt zijn, indien er niet uitgevoerd werd.

Maar wie zal dien in- en uitvoer doen ? Daarvoor moeten de groot-handelaars optreden. Indien deze niet over veel geld beschikken, hoe zouden zij in staat zijn in verre landen te koopen en te verkoopen ?

En als ze daar koopen en verkoopen dan winnen of verliezen ze groot sommen, al is de winst per honderd kroon onbeduidend. Want een enkel zeeschip vervoert b.v. vijf duizend tien duizend wagons graan.

Maar zou het Staatsbestuur die groot-handel niet kunnen overnemen ? Neen, want het zou in den vreemde niet geduld worden, indien er kwestie is van uitvoer. En voor de aankopen in den vreemde is ook de grootste behendigheid noodig.

De groot-handelaars moeten van veel kennis, voorzicht en bedrijvigheid blijk geven, en de vereeniging van al deze hoedanigheden zult ge moeilijk bij om voor vast maaris werken bedienende vinden.

En hoe dikwijls loopt ook een groote aankoop uit op verlies. De winst op een anderen groten aankoop verzevenlijkt moet dit verlies goed maken, moet borg bieden voor verdere operaties.

Het ware dus schuldig en onverklaarbaar dat België zoo onvoorzichtig genooch zijn om aan het radorwerk van zijn groot-handel met het buitenland te putteren. De hongersnood zou spoedig bij zulke onvoorzichtigheiden dreigen.

Luistert dus niet naar de gevaarlijke voor-beredelingen van communisme of van socialisme. Stant voor de verdedigers der vaste maatschappelijke principes van orde, voor de partij van Vrede en eendrachtig samenwerken, dat is voor

sonenkweste's aangaat. Integendeel alle toegevingen kwamen van onzen kant : doeh al onze voorstellen werden roekeloos en onbedacht van de hand gewezen.

HUN verlangen was dus NIET naar sterkte en eensegzindheid in HUNNE partij.

En nochtans, zijn en blijven zij — zij meenen en zeggen het toch — KATHOLIEKEN. Zij beropen er zich op, de præciep-ten trouw te blijven, maar vergeten het woord der H. Schriftuur, dat alle huis, dat tegen zich zelf verdeeld is, ZAL VERGAAN.

En dan ? Wanneer zij aan de katholieke lijst het paar honderd stemmen zullen ontrokken hebben dat ons noodig is om de meerderheid te bekomen, wanneer zij de zegespraal zullen verzeerd hebben van de vijanden van Kerk en Godsdienst, wat zullen zij dan doen ?

Zieh als berouwhebbende zondnaars op de borst kloppen, of stoutweg verklaren : Dat hebben wij niet gewild !

En dan durven zij het aan, bovenaan op hun programma te plaatsen : Verdediging van godsdienstige en zedelijke belangen.

Hoe willen zij die verdedigen — ANDERS DAN IN WOORDEN — metterdaad ? Zover hebben zij nog niet nagedacht !

« Eerst geslaan, en dan bedacht. » Heeft menigen in 't leed gebracht ». Dat zij zich zelf in 't leed brachten, verdient ons medelijden. Dit wege hun ten velle gezegd. Maar dat zij te gekijertijd onze hoogste belangen, en deze der gansche katholieke bevolking van Tongeren prijs stelden, dat verdient de BESLISTE en DAADWERKELIJKE AFKEURING van AL WIE KATHOLIEK DENKT en KATHOLIEK VOELT.

Waarom hebben zij dit gedaan ? Om — zeggen zij — aan de Katholieke Vlaamsche democraten van Tongeren de gelegenheid te geven hun stem volgens hun overtuiging uit te brengen, en ALZOO aan het stadsbestuur merke te werken.

Laat ons een oogenblik aannemen dat zij — en zij alleen — de zoogezegde Katholieke Vlaamsche democraten van Tongeren vertegenwoordigen. Dit is ten minste hunne pretentie. Wel is waar beweren zij ook dat zij AL DE STANDEN en KLASSEN vertegenwoordigen ! Die te veel wij bewijzen, bewijst niets. Welnu, ware het niet beter, niet behendiger, in alle geval niet oneindig zekerder geweest, van aan deze K. V. democraten de gelegenheid te geven van op eene eensegzende en gemeenschappelijke katholieke lijst vertegenwoordigd te wezen door kandidaten hunner keuze, vrijelijk en zonder de minste inmenging van wie het ook weze aangeduid, en beschikkende over PLAATSEN die als VOLKOMEN ZEKER konden aanzien worden ?

Op eene lijst, die de meeste kansen had om eere schitterende zegespraal te behalen, en triomfantelijk het Stadhuis te heroveren ? Dan konden zij nog, door voorkeursstemmen uit te brengen, volgens hun overtuiging kiezen. En dan waren zij zeker dat hunne vertegenwoordigers stellig vooruitzichten hadden op eene werkelijk medezeggenschap in het Stadsbestuur.

Zij meenen toch niet, en hebben zelfs geen oogenblik gedacht, dat zij de minste kans hadden alleen de moederhand te behalen. Met wie willen zij dan aansluiten, om de Stad te regeren ? Met de liberalen, die zij bestempelen als de « meest schaamtalooze uitluiers der politiek ten voordele van eenige personen » ? — of met de socialisten, aan wie zij terecht hun programma van klassenstrijd verwijten, doch zonder in te zien dat zij zelf bezig zijn, in den schoot hunner oude partij, dienzelfden klassenstrijd te verwoekken. En met welk doel ?

Zij willen, zeggen zij, eene « vooruitstrevende sociale politiek ». Is er soms iemand in onze rangen, die achteruit zou streven op sociaal gebied ? Zij willen ook nog de « geestelijke en stoffelijke welvaart van heel de bevolking ». Willen wij die mis-schien niet ? En hoe meenen zij die te kunnen verwezenlijken ? Van middelen spreken zij niet, in vollen eenvoud overtuigd dat het niet moeilijker is de algemeene welvaart te doen wederkeren, en de sommige tegenovergestelde belangen van klein-handel en groot-handel, van goetes- en van handarbeiders, tegen alle binnen- en buitenlandse gevaren en bedreigingen te vrijwaren en voor te staan, dan in eene plaatselijke afdeling van een vakverbond den sjoepert te waasien, al doet men dit met zooveel behendigheid dat men zich zelf en z'n eigen vrienden den kop inlaat !

Wat willen zij nog ? « Degelijk onderwijs in alle vakken en graden — Volksgezondheid en bescherming van het gezin — Begunstiging van handel, toerisme en sport ». Kostelijke algemeenheden. Maar HOE zullen die hooggeleerde heeren het onderwijs degelijk maken ? OP WELKE

WIJZE willen zij de volksgezondheid bevorderen en het huisgezin beschermen ? DOOR WELKE MIDDELEN meenen zij, beter dan anderen, want anders hoeven zij er niet tusschen te komen, handel, toerisme en sport te kunnen begunstigen ?

Immers de Belgische driekleur heeft e-oud, een schoon verleden. Ze was de vlag niet alleen van 1830, maar reeds van 1787. Ze was voorheen de driekleur van het toegedom Brabant. En daarom is de Belgische vlag een der oudste, onder die welke thar de banieren der landen van Europa zijn !

Onze Brabançonne is een VERDEELIENDE ZANG, meer vroedlievend dan de Vlaamsche Leeuw, waarvan een vers zegt : « En zegerepald grijmt hij, op 's vijands zijlend lijk ! » O we, wat zou men doneren tegen de Brabançonne, indien daarin ike verzen voorkwamen !

Maar gelukkiglijk onze Vlaamsche Brabançonne is een echte vroedzang. Om dit an te toonen herhalen we slechts een enkele stroof van den tekst van Regulus Eli-

« O vaderland, o edel land der Belgen, Zoo machtig steeds door moed en werkzaamheid. De wereld niet verwardt uwe tegelen Aan 't hoofd van handel, nijverheid. De vrijheidsdager licht op uwe wegen En onbevreesd staart gij de toekomst aan. Gij mint uw vorst zijn lieidestrooten u tegen Zijn hand geleid u op de gloriebaan !

De tweede en derde stroof doet beroep op de eendrachtige samenwerking van Vlamingen en Walen in vrede of strijd en op in eerbied voor de Nationale vlag. Gewoonlijk wordt van het Nationaal lied slechts de eerste stroof gezongen, en daaris toch geen enkele gedachte die aan onze oeg doet denken. Alleen wil men alle Belgen opwekken tot het worstelen voor het schoud van de middelen van bestaan van ons volk. Men roemt den arbeid die aan ons volk toelaat te leven ; men roemt de rijheid die het leven aangenaam maakt ; men geeft hoop in de toekomst ; men wijst op de geneeskheid die de Belgen aan ons vrot Vorstenhuis bindt.

Welke vroedlievende Belg zou zulken ang kunnen afkussen, of er graten in vinden ?

Het is wel jammer dat de groote kanaal-verbinding tusschen Antwerpen en Lu niet langs Tongeren aangelegd werd. De aanbouw van dit kanaal zou niet alleen goed betaald werk aan de arbeiders ons stad gegeven hebben, maar het zou de toekomst voor de Tongersche nijverheid e brikkenbakkerijen en ijzersmelterijen zeker hebben. Onnoodig te doen uitsch- nen dat dit van groot belang in zulk een naam arbeiderscentrum als Tongeren z zijn.

Men zal dadelijk vragen : Werd er v- het noodige gedaan, om, voor het kanaal de lijn-richting langs Tongeren te doen z- nemen ? Heel zeker ; er werd zelfs de eegige mannen hard gewerkt om de v- Tongeren goede oplossing er door te hel- zoals men dat bij de HH. Baron Meyr Sengers, Vrancken, enz. uit documenten vernemen kan.

Maar waarom geen openbare meeting op touw gezet ? De heele Tongersche volking zou achter haar verdedigers gest hebben.

Ongetwijfeld. Maar het beste propag- damidd is niet altijd de openbare r- ting. In het geval waarom het gaat, st- den we dan dadelijk tegenover Antwerp dat het aangenomen tracé oprond en ze tegen een minister in, deed behouden, A- werven is meer bevolkt en vooral rijker machtiger dan ons heel Limburg. Daar konden we ons niet meten. We moesten de hogere Statesferen voor de recht- dige eischen van Tongeren trachten te v- nen. Dat onze pogingen met het noodige leid, de gewenschte voortvansheid ged- werden, blijkt wel daaruit dat de Sta- sferen op een gegeven oogenblik onder- indruk van de argumenten van Tongen verdedigers kwamen. Er werd hun zelfs compensatie, namelijk een kanaalver- king naar Tongeren toegezegd.

Men heeft dus wel degelijk de belan- van Tongeren in zake kanaalweste ve- digd, en de hoop op een scheepvaartver- ding voor Tongeren in de toekomst bi- goed mogelijk. Stemt dan voor de ver- ders van het Stadsbelang, dat is voor

kleuren en die der stad Tongeren. Er zijn menschen die liever een ander vlag der Belgische driekleur zagen verdrigen. Het waarom zullen ze moeilijk te to- geren verklaren.

Immers de Belgische driekleur heeft e-oud, een schoon verleden. Ze was de vlag niet alleen van 1830, maar reeds van 1787. Ze was voorheen de driekleur van het toegedom Brabant. En daarom is de Belgische vlag een der oudste, onder die welke thar de banieren der landen van Europa zijn !

Onze Brabançonne is een VERDEELIENDE ZANG, meer vroedlievend dan de Vlaamsche Leeuw, waarvan een vers zegt : « En zegerepald grijmt hij, op 's vijands zijlend lijk ! » O we, wat zou men doneren tegen de Brabançonne, indien daarin ike verzen voorkwamen !

Maar gelukkiglijk onze Vlaamsche Brabançonne is een echte vroedzang. Om dit an te toonen herhalen we slechts een enkele stroof van den tekst van Regulus Eli-

« O vaderland, o edel land der Belgen, Zoo machtig steeds door moed en werkzaamheid. De wereld niet verwardt uwe tegelen Aan 't hoofd van handel, nijverheid. De vrijheidsdager licht op uwe wegen En onbevreesd staart gij de toekomst aan. Gij mint uw vorst zijn lieidestrooten u tegen Zijn hand geleid u op de gloriebaan !

De tweede en derde stroof doet beroep op de eendrachtige samenwerking van Vlamingen en Walen in vrede of strijd en op in eerbied voor de Nationale vlag. Gewoonlijk wordt van het Nationaal lied slechts de eerste stroof gezongen, en daaris toch geen enkele gedachte die aan onze oeg doet denken. Alleen wil men alle Belgen opwekken tot het worstelen voor het schoud van de middelen van bestaan van ons volk. Men roemt den arbeid die aan ons volk toelaat te leven ; men roemt de rijheid die het leven aangenaam maakt ; men geeft hoop in de toekomst ; men wijst op de geneeskheid die de Belgen aan ons vrot Vorstenhuis bindt.

Welke vroedlievende Belg zou zulken ang kunnen afkussen, of er graten in vinden ?

Het is wel jammer dat de groote kanaal-verbinding tusschen Antwerpen en Lu niet langs Tongeren aangelegd werd. De aanbouw van dit kanaal zou niet alleen goed betaald werk aan de arbeiders ons stad gegeven hebben, maar het zou de toekomst voor de Tongersche nijverheid e brikkenbakkerijen en ijzersmelterijen zeker hebben. Onnoodig te doen uitsch- nen dat dit van groot belang in zulk een naam arbeiderscentrum als Tongeren z zijn.

Men zal dadelijk vragen : Werd er v- het noodige gedaan, om, voor het kanaal de lijn-richting langs Tongeren te doen z- nemen ? Heel zeker ; er werd zelfs de eegige mannen hard gewerkt om de v- Tongeren goede oplossing er door te hel- zoals men dat bij de HH. Baron Meyr Sengers, Vrancken, enz. uit documenten vernemen kan.

Maar waarom geen openbare meeting op touw gezet ? De heele Tongersche volking zou achter haar verdedigers gest hebben.

Ongetwijfeld. Maar het beste propag- damidd is niet altijd de openbare r- ting. In het geval waarom het gaat, st- den we dan dadelijk tegenover Antwerp dat het aangenomen tracé oprond en ze tegen een minister in, deed behouden, A- werven is meer bevolkt en vooral rijker machtiger dan ons heel Limburg. Daar konden we ons niet meten. We moesten de hogere Statesferen voor de recht- dige eischen van Tongeren trachten te v- nen. Dat onze pogingen met het noodige leid, de gewenschte voortvansheid ged- werden, blijkt wel daaruit dat de Sta- sferen op een gegeven oogenblik onder- indruk van de argumenten van Tongen verdedigers kwamen. Er werd hun zelfs compensatie, namelijk een kanaalver- king naar Tongeren toegezegd.

Men heeft dus wel degelijk de belan- van Tongeren in zake kanaalweste ve- digd, en de hoop op een scheepvaartver- ding voor Tongeren in de toekomst bi- goed mogelijk. Stemt dan voor de ver- ders van het Stadsbelang, dat is voor

Lijst N° 1

Een levensbelang voor Tongere

Het is wel jammer dat de groote kanaal-verbinding tusschen Antwerpen en Lu niet langs Tongeren aangelegd werd. De aanbouw van dit kanaal zou niet alleen goed betaald werk aan de arbeiders ons stad gegeven hebben, maar het zou de toekomst voor de Tongersche nijverheid e brikkenbakkerijen en ijzersmelterijen zeker hebben. Onnoodig te doen uitsch- nen dat dit van groot belang in zulk een naam arbeiderscentrum als Tongeren z zijn.

Men zal dadelijk vragen : Werd er v- het noodige gedaan, om, voor het kanaal de lijn-richting langs Tongeren te doen z- nemen ? Heel zeker ; er werd zelfs de eegige mannen hard gewerkt om de v- Tongeren goede oplossing er door te hel- zoals men dat bij de HH. Baron Meyr Sengers, Vrancken, enz. uit documenten vernemen kan.

Maar waarom geen openbare meeting op touw gezet ? De heele Tongersche volking zou achter haar verdedigers gest hebben.

Ongetwijfeld. Maar het beste propag- damidd is niet altijd de openbare r- ting. In het geval waarom het gaat, st- den we dan dadelijk tegenover Antwerp dat het aangenomen tracé oprond en ze tegen een minister in, deed behouden, A- werven is meer bevolkt en vooral rijker machtiger dan ons heel Limburg. Daar konden we ons niet meten. We moesten de hogere Statesferen voor de recht- dige eischen van Tongeren trachten te v- nen. Dat onze pogingen met het noodige leid, de gewenschte voortvansheid ged- werden, blijkt wel daaruit dat de Sta- sferen op een gegeven oogenblik onder- indruk van de argumenten van Tongen verdedigers kwamen. Er werd hun zelfs compensatie, namelijk een kanaalver- king naar Tongeren toegezegd.

Men heeft dus wel degelijk de belan- van Tongeren in zake kanaalweste ve- digd, en de hoop op een scheepvaartver- ding voor Tongeren in de toekomst bi- goed mogelijk. Stemt dan voor de ver- ders van het Stadsbelang, dat is voor

LIJST N° 1

De verkiezingen van 1926 en de Stadsbelastingen

Bij de verkiezingen van 1926 werden de katholieken hevig door hun tegenstrevers aangevalen met de leuze : Vermindering van belastingen, afschaffing van de straatbelasting.

Zoozeer had men het hoofd der Kiezers in Kiezeressen met dit begrip volgepompd dat men na de kiezingen werkelijk meende dat het gebeurd was ! Talrijk waren de kiezers, die afzonderlijk of gezamenlijk naar het stadhuis trokken om hun straatbelasting te gaan terugvragen.

Maar de kiezing was toen voorbij, en on- overweg vermenen zo reeds van degenen die overriechter zake terugkeerden dat er niets nu veranderd worden. De straatbelasting moest blijven en andere taken zouden bij- meenen. Let eens op het cijfer der cedu- lere belastingen : IN 1926 BEDROEG HET LECHTS 363.264 FR. EN IN 1931 WAS ET 563.940 FR.

Dat maakt een VERMEERDERING VAN IJER DAN TWEE MAAL HONDERD NIJZEND FRANK JAARLIJKS DOOR DE ELASTINGBETAALERS OP TE BRENGEN. F ONGEEVEER ZES HONDERD FRANK ER DAG.

Lastenbetalers, zoo herft men U gefoet ! Men heeft daarenboven bijzondere be- stingen bijgestemd en, onder meer, de achtrechten verhoogd, zodat b.v. THANS FR. BETAALT VOOR HET SLACHTEN AN EEN RUND. IN 1926 BEDROEG DE TAKS SLECHTS 3 FR.

En de STADSSCHULDEN ? Ze stegen in dezelfde verhouding. MEER DAN EEN MILLIOEN WERD AAN DE VASTE SCHULD TOEGEVOEGD en eerst na de kiezingen zal men vernemen WELKE LOTTENDE SCHULD er nog bestaat.

Lastenbetalers opgepaet. Laat U geen vrede keer met beloften paalen, en stemt voor een partij, die geen komedie speelt, is voor

LIJST N° 1

De Brabançonne! OPROER

't Oproer heeft zich door de volken Als een verslindend vuur verspreid...

En 't zinneloos Euroop juicht toe ! 't Juicht toe en ziet met greefge ogen Naar 't uur uit dat een gruwzaam pogen 't In den afgrond zinken doe !...

Zoo zong voor drie kwart eeuw's de christelike dichter Da Costa. Men zou denken dat hij gisteren, dat hij heden schreef. Want, wat ziet ge ?

Oproer 't allen kant : menschen die geen gezag meer dulden ; jeugdgroepen, die wijzer zijn dan ouders en meesters ; onbezonnen propagandisten van het een of ander extremisme, die denken als wereldhervormers te moeten optreden.

Wat hoort gij ? Slechts enkele jaren zijn wij ontsnappt aan Duitsche onderdrukking, waaronder men zoozeer aan Land en Vorst gehecht was, dat men alle straffen, den dood zelfs trotserende om te roepen : Lieve België, Lieve de Koning ! En nu durft men te roepen :

Weg met België ! Voor Belgika's nikske ! Wie had zulks ooit verwacht ? Indien zeh tijdens de bezetting iemand verstuot had dit te doen, zou men hem ondanks de bescherming der Duitsche bajonnetten weggejaagd hebben.

't Zijn alle uitgingen van denzelfden geest van oproer, die zich onder de volken verspreid, en die het voor aankondigen, waarop gruwzame aanvallen onze maatschappij, onze beschaving moeten omver halen.

Die aanvallen dienen van het begin, afgeweerde, onderdrukt te worden. Onze bevolking te Tongeren is nog diep geniecht aan Land en Koning. Ze zal dit Zondag aanstaande toonen door te stemmen voor de lijst van gezag en orde, de

lijst N° 1

lijst N° 1

lijst N° 1

De verkiezingen van 1926 en de Stadsbelastingen

Vlamingen en Walen.

In den loop der tijden hebben Vlamingen en Walen steeds aan elkander dienst bewezen, en gingen altijd met elkander hand in hand.

Wilt ge een bewijs ? Er zijn er natuur- lijk meer. In de tweede helft der 16e eeuw ontstond er een hevige strooming in Vlaamsch België om de bevolking tot de hervorming te doen overgaan. De hervormden waren reeds meester te Hasselt, Maaseyck, St-Truiden. Van uit deze laatste stad kwamen de aanvoorders naar Tongeren, maar werden er door de burgers slecht onthaald en moesten naar Maasricht optrekken, waar ze ook baas werden.

Welk een schoone eere-titel voor Tongeren, dat de bevolking er zoo trouw bleef aan het oude, katholieke geloof ! En welk voordeel voor de stad, die zich zoodoende de beeldestormerij van Hasselt en een be- legering spaarde !

Maar toch de hervormden kregen schier alle voornaamste steden in hun macht, als Antwerpen, Gent en alle steden van Oost- en West Vlaanderen (1578).

Maar dan gebeurde er iets, waarvoor de katholieke Belgen aan de Walen immer dankbaar blijven. De Waalsche misnoegden of Malcontenten scheidden zich van de partij der hervorming af en gaven steun aan den katholieken legeraanvoerder A. Farnese. Ware dit niet gebeurd dan was heel België tot de hervorming overgegaan.

De grootste schat is de schat van het geloof, waarover de Apostel Paulus bevestigt te waken. De ware Vlaming met het « Kruis in 't harte gepland » oordeelt dat andere schatten, in vergelijking met den schat van het geloof, een ondergeschikt plaats bekleeden.

Aan de Walen danken we het behoud van dien grooten schat in de 16e eeuw. Nu is de toestand anders geworden. Ter oorzaak van de uitbreiding der nijverheid, in het Zuiden van ons land, is de Waalsche bevolking in groot gevaar heel door het socialisme opgeslorpt te worden en voor

lijst N° 1

lijst N° 1

het geloof verloren te gaan. Zullen wij zeggen : Dat gaat ons niet aan en tot bestuurlijke scheiding overgaan ? Dat ware een vreeselijke verantwoordelijkheid op zich nemen, dat ware zich voor het verleden ontkennbaar toonen !

Katholieken ! Wij hebben voor « plicht door liefde en vrede in omgang ». — zoozeer door onze Catechismus aanbevolven — onze Zuiderbroeders ook voor het geloof te behouden of ertoe terug te brengen.

« Eendracht en vrede » is dus onze leuze, onze oprecht christelike leuze !

Stemt voor de lijst n° 1

Kiespropaganda en Openbare Werken

Men is er gewoon aan in tijd van kiezing veel bezoeken te ontvangen en veel meetingen te zien geven. Dat verwondert niemand. Maar een nieuwe taktiek werd door de stadsbestuurders van Tongeren uitgedacht : De taktiek der bestralingswerken als kies-reclame.

Indien deze werken geheel of gedeel- tlijk een vieraal maanden vroeger waren uitgevoerd, zou men gezegd hebben : Men werkt om aan de vreemdelingen een beeld van een beter verzorgd Tongeren te toonen. Maar nu, de straten mochten in hun ouden toestand blijven, totdat... de kiezingen kwamen. En dan, een paar weken vooraf, wordt overal gewerkt in de straten. Dat noemt men wel eens « komedie spelen in open lucht !

Want voor de bestaling der uitgaven zal de nieuwe gemeenteraad zorgen, en de be- lastingen zullen daarna toch door de bur- gers opgebracht worden. Zal men zich weer zand in de oogen laten stroelen ?

De kiezers zullen wel vragen wat er in 1926 gebeurde.

Men had die openbare meeting ervoor warm gemaakt dat de straatbelasting ging afgeschaft worden en men gelukke zoodoen- de het anders stevig gevestigde stadsbestuur omver te stooten. En na de verkiezingen waren de hoofden zoo vol gepompt, dat het welkra een stoet werd van menschen, die naar het stadhuis trok- ken « om » hun straatbelasting terug te halen ! » Natuurlijk dat liep mis uit, en de nieuw aankomenden werden onderweerd reeds verwittigd, DAT DE KIEZING VOORBIJ WAS EN DAT ER NIETS WAS TE BEKOMEN. Maar naderhand kwamen de verme- deringen van schulden en belastingen.

Oogen open, Kiezers en Kiezeressen : Men stoot den voet geen tweemaal aan denzelfden steen !

Stemt voor de

Ernstige Lijst Nr. 1.

Handelaars en Neringdoeners.

De markten van Tongeren worden niet alleen door de Vlaamsche bevolking onzer streok bezocht, maar ook de Walen komen er in zeer groot getal naartoe, en brengen tering en nering in onze stad.

Nu zijn er ongelukkiglijk in den laatste tijd onbezonnen leden vooruitgetreden die de bestuurlike scheiding van Vlaanderen en Wallonië vragen en daarna misch an- — wie weet ? — de politieke scheiding !

Wat zou zulks brengen ? Een grenslin op vijf of zes kilometers ten Zuiden van Tongeren zou een waer knak aan den Tongerschen handel geven. Gaat maar eens zien in een grensstad als Maasricht en vooral te Maaseyck, hoe zulke grens nadeelig is voor den handel der stad.

Gij zult dan voorgoed overtuigd zijn van het gevaar dat een bestuurlike scheiding voor de handelszaken onzer stad beduidt.

Kiezers, onderzoekt wel de Ejeten en stamt niet voor een lijst waarop namen van voorstanders der, voor Tongeren zoo gevaarlijke, scheiding voorkomen !

Maar verleent uw stem aan de voorstan- ders van de eendrachtige samenwerking van Vlamingen en Walen, dat is aan de

lijst n° 1

lijst N° 1

lijst N° 1

« Het leger en de S. aathuishoudkunde

De katholieke partij is ernstig en bedaagd, en belooft niet, wat niet kan verwezenlijkt worden.

Maar twee partijen in ons land, die ook in den kiesstrijd te Tongeren met hun lijst optreden, zijn tegen een groote instelling van het land : zij willen het leger afschaffen. De vrijheidsheersche Belg, die slechts met bezinnig gedurende acht of twaalf maanden onder de strenge legerrecht leeft, smagt natuurlijk gretig dit wachtwoord op. De vernedering van het leger laat en besparingen doen, zeggen socialist en front-sten, om nog feller hun lokstem te doen weerklanken.

Maar over onze grenzen in Duitschland klimt een andere toon : Daar vraagt men de belasting om een groot leger in te richten, ten einde minder werklozen te hebben, ten miljoen soldaten dat is een miljoen werklozen minder, zeggen zo.

Wie heeft gelijk ? — Een zaak is zeker : indien men ons leger afschaft, zouden de officieren moeten onderwijzers, leeraars, beambten, ingenieurs worden, enz., en dus de mededinging in die beroepen merke- lijk vergroeten. En de vrijgelanden soldaten zouden, op dit oogenblik, de rangen der werklozen lelijk aandikken.

Is het dan niet beter, stilletkens aan, maar en meer aan de jeugens de gelege- heid te geven, zich tijdens hun soldaten- dienst, voor hun beroep te volmaken. Vrij- soldaten weten dit te doen, en komen als moderne vaklui uit het leger terug.

Deze opvatting van den legerdienst is nog voor verlies uitbreiding vatbaar.

De katholieke partij zal gaarne in diez- zin aandrigen. Immers hij, die een goede beroepskeuze doet, zal met genoegen zijn arbeid verrichten ; hij is een gelukkig mensch.

Stemt dus voor onze afdeling van de groote, katholieke landspartij, dat is voor

lijst n° 1

Kiespropaganda en Stadszaken

Wij kazen in « Het Vrije Limburg » waa 2 October 1932, Nr. 40 :

« De bekwamheid der (uittredeende libe- rale) mandatarissen in bestuurlike zaken, HUNNE WERKZAAMHEID, hunne onbaat- zuchtigheid zijn er de waarborg van (dat Tongeren in de toekomst plaats neme tus- schen de modernste steden des lands) ».

Wat de bekwamheid en onbaatzuchtig- heid aangaat, doet men best eens te lezen wat de socialist en openbarer bond- genooten vertellen. Dat gaat vooral dit gescheiden paar aan !

Doch wij hebben een antwoord te geven op den anderen eertitel : de WERK- ZAAMHEID der heeren.

En daarvoor draaien wij het blad om, es we lezen in hetzelfde nummer van « Het Vrije Limburg », dat in 1927, de gemeen- raad 12 maal bijeenkwam en, in de periode van 1928-1932, nog 10 maal per jaar.

Dat heet volgens het liberaal blad te- ernstig en MET WERKZAAMHEID met de stadszaken bezighouden.

Stemt dus liever voor de

lijst n° 1

KIEZERS !

niet panacheeren ALLEN GESTEMD voor de Katholieke Lijst

voor de Katholieke Lijst

onder N° 1

onder N° 1